

Võ Thị Hảo

Đêm bướm ma

Riêng Thuận trông thấy nó. Đó là một con bướm to cỡ bàn tay. Đôi cánh đen điểm vằn nâu và xanh biếc của nó xoã im lìm trên bậc thềm mé lối đi. Đoàn người đi qua rầm rập. Vậy mà không bắt gặp con bướm. Thuận lại gần, ngần ngại chạm tay vào. Cánh bướm khẽ động đậy. Thuận lập tức rút tay lại. Một luồng ớn lạnh người lên ngực. Từ bé Thuận vẫn vừa sợ vừa thích những bướm ma. Chúng đẹp một cách rầu rĩ, huyền bí thách đố. Và thông thường, chẳng bao giờ gặp chúng, trừ phi chúng sắp chết. Như hôm nay chẳng hạn. Con bướm ma này không biết từ đâu đến nằm xệ bên đường dưới gốc cây mộc lan trong biệt điện. Nơi đây, xưa kia đã in gót sen của các phi tần. Thuận ngược lên những vòm cây cổ thụ xanh thẫm tuyệt đẹp và tự hỏi: Ngày xưa, mỹ nhân nào đã được vua dìu trên cánh tay đưa về động phòng trong biệt điện thênh thang này? Bao năm đã trôi qua. Ông vua cuối cùng giờ đã sống nốt trong những ngày cuối đời tại một chung cư ở Pháp. Song biệt điện này vẫn phảng phất mùi đế vương. Trong vẻ hoang phí vẫn có chút gì đó thiêng liêng và thành kính. Lìa bỏ cõi đời trong một chung cư. Biết đâu hồn ông đã tìm về lơ lửng đêm nay trong biệt điện và phả vào buổi chiều

sấm sẩm này một nỗi buồn lạnh lẽo bề đâu?

Sợ run người lại xéo vào con bướm. Thuận cố nén sợ hãi, run run nâng cánh bướm ma để đặt vào tờ báo nàng vừa mua đang cầm trên tay, mang về phòng đặt bên cửa sổ. Nàng hé cửa. Cửa sổ được chắn bằng những song sắt uốn hoa lá màu xanh. Có lẽ đêm nay con bướm sẽ hồi lại. Và nếu hồi lại, nó sẽ bay đi. Nàng vẫn để con bướm trên bậu cửa, rồi quay ra bàn pha trà. Cảm thấy như có ai nhìn mình chằm chằm từ phía sau, nàng quay phắt lại. Nhưng không thấy gì khác. Trời đã tối. Cây ngoài vườn đứng lặng. Cánh bướm vẫn nằm im trên tờ báo. Nàng thở phào quay lại, rót nước ra cái chén sứ rẻ tiền trông thấy nhan nhản khắp hè phố, thông thả nhăm nháp thổi kẹo mè xừng một người bạn ở Huế vừa cho.

Rồi Thuận buông rèm cửa sổ. Tấm rèm xanh thẫm nặng nề vung ra một làn bụi lưu cữu khiến nàng hắt hơi. Theo thói quen. Thuận trút bỏ quần áo, bước lên giường. Tấm gương lớn ngang dọc những đường rỉ đặt cuối phòng in mòn một thân thể nàng. Bộ ngực trĩu nặng với đầu vú màu nâu nhạt, ửng hồng hơi chực xuống thùy mị dịu ngọt. Đôi vai dịu dàng chảy xuôi tôn cao chiếc cổ có ba nốt ruồi xếp thành chuỗi hạt đỏ luôn chuyển động theo hơi thở, làn da bụng qua ba lần sinh nở vẫn không gợn vết nhăn. Và xa xa dưới kia giữa hai đùi và một vòng hông nở nang hơi thái quá, bồn cổ óng ánh màu hạt dẻ vẫn đầy vẻ thơ trẻ. Đôi chân

đuôi dài với những đường lượn cong nhẹ nhàng phủ mờn man một lượt lông tơ ngắn mượt mà làm dịu bớt màu trắng muốt của làn da. Lâu lắm rồi nàng mới có dịp ngắm kỹ thân mình, thoáng buồn vì nhận ra rằng, theo tuổi tác, bộ ngực đã trĩu xuống hơn xưa kia. Rồi với tay tắt đèn, nàng chui vào chiếc chăn mà cô bồi thề sống thề chết rằng mới giặt. Vậy mà chăn vẫn sực ra mùi ẩm mốc. Mặc kệ, nàng định làm một giấc cho đã mấy ngày đi đường vất vả.

Nàng chìm rất nhanh vào giấc ngủ không mộng mị. Cỡ hai tiếng đồng hồ thốt nhiên nàng tỉnh giấc. Xung quanh vẫn im phắc không tiếng động. Nàng chợt nhận ra nhịp thở mình ngắn và gấp gáp hơn bình thường và chợt mơ hồ lo sợ. Nàng bật đèn tìm con bướm ma. Đôi cánh to lớn lạ thường của nó vẫn trải rộng trên bậu cửa sổ. Con bướm đôi mắt gương to nhìn nàng. Cái nhìn của con bướm ma bỗng khiến Thuận bối rối. Nàng cúi xuống, nhận ra mình hoàn toàn trần truồng. Nàng hối hả chui thật nhanh vào chiếc váy ngủ lưng thùng màu tím, nhảy đại lên giường, kéo chăn lên ngang cằm, cố nhắm mắt lại nhưng không dám tắt đèn. Bỗng có tiếng sột soạt mơ hồ. Thuận khẽ hé mắt. Và cái nhìn đầu tiên nàng vẫn bị hút về bậu cửa sổ. Con bướm không còn ở đó. Nàng bỗng cảm thấy lo sợ liền bật dậy, nhảy chồm tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Đêm vẫn sẫm tối, le lói vài ánh sao mờ. Hương hoa ngọc lan nồng nàn choàng lên biệt điện. Biệt điện hào hoa

này đã biến thành khách sạn hạng xoàng đầm mùi son phấn. Nhưng hương ngọc lan như hơi thở của một người đàn bà sang cả và nồng nhiệt phả dài dọc khắp khu vườn, trả lại cho biệt điện vẻ hào sáng thuở nào.

Làn hương nồng nàn ban đêm ấy quyến rũ nàng mở cửa phòng, bước dần dà theo mấy chục bậc tam cấp xuống vườn. Nàng đi nhanh tới đám cỏ tóc tiên trồng bên dưới chậu cửa sổ để tìm con bướm. Nàng xuống xem nó đã sống lại, bay đi hay đã rơi từ tầng hai xuống với một đôi cánh nát.

Nhưng đám cỏ với những bông hoa thêm thiếp trắng đầm sương vẫn ngủ yên. Con bướm đã biệt tăm.

Sương và cái lạnh dịu dịu ban đêm ở cao nguyên làm nàng run rẩy vì trên người chỉ có chiếc váy ngủ bằng lụa mỏng. Nàng rùng mình nhìn ra xung quanh. Những gốc cây với tán đen sẫm hình như đã bắt đầu cựa quậy. Một cơn gió lạnh buốt thổi đến tiếng than thê thiết. Nàng chợt nghĩ đến phim "Ma cây" của Mỹ nhớ đến hình ảnh cả rừng cây bỗng rùng rùng sấn đuổi và nhập vào con người làm biến dạng khuôn mặt, nàng run bắn lên, tóc gáy dựng ngược. Cổ trần tingle mà không được, chân nàng khụy xuống, rồi nàng gục xuống bậc tam cấp.

Tất cả mọi cái sau đó diễn ra lờ mờ như trong sương. Hình như có ai đó bế nàng vào phòng. Hình như nàng được ẵm trên một

cánh tay đàn ông rắn chắc trong nhịp bước đu đưa tình tứ. Hình như người đó mặc áo choàng lụa và những nếp nhàu, rêu lên êm ái dưới sức nặng thân hình nàng. Hình như có một bàn tay vuốt dài từ trán, xuống ngực qua bụng, qua bồn cổ qua đùi và dừng lại ở gót chân đang tái nhợt của nàng khiến chúng ửng hồng. Hình như có ai đó đã nằm xuống cạnh nàng bên gối. Có mùi đàn ông mặn, đắng cuồng si pha lẫn mùi ngọc lan nồng nàn đang chảy ứa từ cánh cửa sổ rộng vào khiến nàng ngây ngất. Có một đôi mắt đàn ông đăm đăm nhìn nàng từ bên trên. Đôi mắt ấy lặng lẽ, không nài xin, con người nửa nâu nửa đen. Nửa nâu rêu rĩ, nửa đen ngả xanh. Rồi đôi mắt nâng lên, cao dần, xa dần. Như bị hút theo, nàng từ từ nâng người lên khỏi gối và bừng tỉnh.

Quả thực trong phòng, cạnh giường nàng đang có một người đàn ông. Anh ta chăm chăm nhìn nàng một cách thèm khát. Đôi mắt cháy rừng rực dưới đôi mày rậm. Anh ta bước lại phía nàng tay vươn dài. Đôi cánh tay ôm thít lấy nàng như trăn quấn. Anh ta hộc lên một tiếng và đẩy nàng ngã xuống giường, chặn tấm thân lực lưỡng đang giật lên một cách kỳ cục xuống người nàng. Đôi môi anh ta mở rộng trong cơn thèm khát đang dịch lại gần mặt nàng. Nàng bị ngẹt thở, không cự nổi, những tiếng gào rú tắc nghẹn trong cổ họng.

Bỗng có cái gì rơi rất êm, rất nhẹ trên mặt Thuận. Và hình như gã đàn ông lỏng người ra.

Đó là con bướm ma.

Con bướm ma từ đâu bay tới. Nó xoải dài đôi cánh to dị thường lên mặt Thuận, che khuất đôi môi và gương mặt nàng. Khi môi của gã đàn ông ham hồ đập xuống, mồm hắn lập tức nghẹn phần bướm.

Gã đàn ông cúi tiết gạt phất con bướm ra khỏi mặt Thuận - Con bướm rụng xuống giường nhưng lại lập tức phủ ngay lên mặt nàng. Ba bốn lần như vậy, và nó giương đôi mắt nhìn chòng chọc vào gã đàn ông. Đôi cánh vẫy vẫy một cách ma quái. Đôi cánh như đôi tay như một tiếng rên dài ảo não.

Gã cảm thấy ở đây có cái gì quái đản. Dục vọng của gã chùng xuống, người bải hoải. Gã trân trân nhìn con bướm. Ngoài hành lang như có tiếng chân bước. Gã đi giật lùi, mắt không dám rời con bướm kì dị cho đến tận lúc gót chân đặt vào cửa. Gã co giò phóng vụt ra ngoài lẫn vào vườn cây.

Thuận đã hết ngẹt thở. Nàng gào lên một tiếng lớn như tiếng mèò hoang và lật người dậy, mồ hôi toát đầm đìa.

Bên gối, con bướm ma đã chết. Cánh nát vụn. Đôi mắt nó vẫn mở to lạng lẽ.

Nàng nhìn vào trong gương. Giật mình thấy má in hai quầng nâu nhạt. Hai quầng nâu đó hệt đôi cánh bướm.